

ADNOTATIONES CRITICAE AD LIBANII
ORATIONUM EDITIONEM FOERSTERIANAM

C o m m e n t a t i o s e c u n d a .

Citius quam fieri posse credideram laboriosissimae huius editionis legere nobis licuit partem secundam, spissum volumen continens Orationes XII—XXV, ad quas adnotare nonnulla pergam.

Faciam initium ab indicandis formis recentioribus, quas passim librarii optimo cuique scriptori obtrudere assolent, perperam ab editore me quidem iudice haud raro, plus minusve *ad-dicentibus* libris, aut in vectis aut perpetuatis diligentissimo Atticorum lectori et imitatori pro probis et antiquis:

P. 21, 2 Συρρακοσίων (sic!) pro Συρακοσίων, quod habent CVBM, dum in P recte alterum ρ erasum est.

P. 69, 1 Διοσκούρους, sed Διοσκόρους recte I.

P. 93, 13 μολύβδου. At boni libri CAI habent μολύβδου.

P. 131, 5 έταιρίας. At VIBM praebent έταιρείας. Cf. prior Commentatio, Mus. Rhen. 1904, p. 514.

P. 133, 19 κνίσσης, sed in C correctum, i. e. corruptum, e κνίσης, quae genuina vocabuli forma raro servata est.

P. 150, 1 αναλωμένων (sed η supra α). Et V recte exhibet άνηλωμένων, quae forma genuina ab ipso editore e libris recepta est p. 180, 7; 212, 5; 251, 13; 266, 8; 309, 15; 312, 15; 498, 21. Denuo sera forma αναλούτο recepta est e pluribus codd., licet MV exhibeant άνηλούτο, et παρανάλωται p. 345, 1 lectum in omnibus ut videtur codicibus.

P. 165, 12 έξώσθη. At passim occurrit forma augmentata, v. c. p. 292, 5 έξέωσεν — συνεξέωσεν; 318, 6 άπεωθούντο; 483, 11 άπέωσατο.

P. 173, 8 γίνεται (γίγνεται I m. 2), sed ibidem l. 20 γίνεσθαι (γίνεσθαι VMO), quae forma attica passim recurrit, v. c. p. 11, 2 et 7; 16, 5; 30, 15; 69, 18; 77, 7; 79, 17; 91, 7; 98, 8;

99, 7—395, 9; 456, 14; 472, 18; 524, 2; 565, 6; 566, 9. Aequè vitiosum est ἀναγινώσκοντι 312, 4 et similia alibi. Melior forma servata est rarius v. c. 137, 9. Cf. v. l. 286, 4.

P. 220, 1 ψεκάδας, sed correctum, i. e. depravatum, e forma attica ψακάδας.

P. 238, 15 εὐράμενος, sed εὐρόμενος est in V, merito probatum Gasdae et restituendum IV 269, 17, quem locum citat Foerster.

P. 240, 6 τετελευτήκει (ut δέδεικτο 314, 4, ubi tamen recte V ἐδέδεικτο), quamquam passim apparet forma augmentata, ut p. 264, 14 ἐδεδύνηντο; 269, 19 ἐλέλυτο; 319, 6 ἐμεμνήμην; 322, 20 ἐπεπόνθησαν; 397, 5 (cf. var. lect. ad vs. 7). Porro cf. p. 546, 14; p. 548, 15; p. 549, 6.

P. 258, 10 Recte hic quidem παιανίζοντες formae παιωνίζοντες (quae ionicae originis etiam in Atticorum scripta saepe se insinuavit, ἀπὸ τῆς κοινῆς ni fallor) praetulit editor et p. 218, 15 παιανίσατε, sed hinc corrigendum fuerat συνεπαιώνισαν p. 524, 7, ubi conferatur lectionum varietas.

P. 296, 17 φατρίαν (ex P, sed supra φ rasura). Forma in seris quidem titulis obvia, sed suspecta in Libanio, licet recurrat p. 207, 5.

P. 306, 4 πλείον, sed recte V exhibet πλέον, quod praene constanter alibi apparet v. c. p. 337, 4; 345, 7; 545, 4; 546, 14; 552, 13; 564, 12. Prorsus ut Attici Libanius usurpat πλείων, πλείονος cett. iuxta πλέον.

P. 310, 18 Κάσσιον ὄρος — τὸν Κάσσιον. Recte antiquiores editiones uno sibilante hoc nomen scriptum praebent.

P. 36, 3 et 320, 9 ἠφίει. Notabilis forma attica.

P. 326, 2 ἀνδρίαν. Genuinam formam ἀνδρείαν pars codicum servat hic itemque p. 329, 13 et 451, 12 et passim alibi. Cf. prior comm. p. 311 ad Or. XI.

P. 342, 18 et 343, 5 πολέων, absurda lectio pro πολείων (cf. utrobique var. lect.), ut ante monui Comm. I p. 344 ad Or. XI § 203. Eandem formam saepius alibi in hoc volumine recepit editor.

P. 349, 17 λουομένων (ubi ὀ perperam inserit V, recte eradit I). Sine mendo p. 507, 2 legitur λουῖσθαι.

P. 359, 13 λειποψυχούσαν tralatitio vitio pro λιποψυχούσαν. Cf. p. 517, 12.

P. 369, 18 Ἀκαδημίας vitio non minus solemniter pro Ἀκαδημείας.

P. 395, 16 σήμερον pro τήμερον, quod recte legitur p. 363, 17; 410, 9; 505, 18 etc.

P. 483, 19 βασανίσειν. Pars codicum habet βασανίζειν. Procul dubio vera lectio est βασανιέειν, ut Libanium scripsisse fidem faciunt δνειδιουσιν p. 96, 5; χαριέσθαι 99, 7; λογιούνται 105, 26; χαριουμένους 145, 5; δριέειν 484, 10; ύβριούσιν 527, 20 et similia alibi. Etiam p. 443, 4 scripserim καλοουσιν pro καλέουσιν.

P. 490, 6 ἐγάνυτο, sed recte ἐγάνυτο CAV v. In P, unde pessimam formam edidit Foerster, recte prius ῥ erasum est. Cf. prior comm. p. 334 ad Or. I § 159.

P. 491, 15 ἄστεος pro ἄστεως. Sed cf. v. 1.

[P. 517, 16 θνήσκειν pro ἀποθνήσκειν ipsius Libanii error, ut sequiores omnes, poeticam a prosaica Atticorum dictione non satis distinguunt. Eodem pertinet κτείνειν pro ἀποκτείνειν v. c. p. 323, 17 et alia nonnulla.]

P. 543, 2 ὑγίαν, sed V recte corr. ὑγίαν; 552, 7 ὑγείας, sed Ὺ exhibet ὑγείας.

P. 566, 13 Πνυκί pro Πυκνί.

Ullane est in his omnibus formis superioribus, quae non aequae saepe, ne saepius dicam, in optimi cuiusque scriptoris attici codices sese librariorum culpa insinuavit? An probabilis ducis locis longe pluribus librariorum formas atticas introduxisse in Libanii seri praesertim scriptoris textum pro noviciis, quibus ipsi utebantur? Confidenter equidem, si Libanium ederem, omnibus istis sordibus eius textum purgarem, nec parcerem formae πεινασάντων Or. I 210 exh. pro πεινησάντων, de qua iniuria dubitabam in priore commentatione p. 335, nec formae ἐθάδες Or. XV § 79, p. 152 pro antiquo ἠθάδες, quam formam primus Thucydidi II 44 olim reddidi. De falsis accentibus in κωλύσαι pro κωλύσαι similibusque vix est quod moneam.

His igitur utcumque expeditis, ordine percurram huius voluminis orationes partim gravissimas neque exigui pretii propter argumenta saeculi quarti partis posterioris historiam spectantia, adnotaturus si quid notatu dignum animadvertero.

Or. XII § 27 Ὅσα μὲν οὖν παιδαγωγῶν τε ἐγκειμένω καὶ διδασκάλων φοβούντων ἐδέξατο τῇ ψυχῇ τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν καὶ τὴν ρίζαν ἔχοντα, εἰπεῖν παραλείψω. Foerster adnotat ἔχων εἰπεῖν coniecit Reiske probabiliter, ἔχων ἂν εἰπεῖν Sintenis. Equidem correxerim καὶ τὴν ρίζαν ἔχων, τὰ (ὄτ') εἰπεῖν παραλείψω, nisi forte praefendum τά(δ'), non enim di-

ligentissimè mōre attico distinguere utrumque pronomen sophistam, fidem facit Or. XIV § 15 λαβεῖν δὲ μικρὸν μὲν ἡτιάθη χρυσίον ἔλαβε δ' οὐδὲ τόδε. Cf. Or. XVΠ § 37 ἐγὼ δὲ ἀνεβαλλόμεν τὴν σπουδὴν, ὡς αὐτὸς μὲν προαπαλλαζόμενος σοῦ δὲ εἰς τόδε ἀμυνοῦντος et p. 301, 18.

Or. XII § 33 φιλοσοφίας δὲ ἡμμένον καὶ ἐπὶ τὸν ἐκείνης παρακύπαντα λειμῶνα δόξαν περὶ τοῦ θείου παράσημον οὐκ ἐνήν περιφέρειν, ἀλλ' εὐθύς τὴν κηλίδα διέρρηψε καὶ τοὺς ὄντας ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος ἐπέγνω πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡγεμόνι φιλοσοφίᾳ χρησάμενος. De re cf. Or. XIII § 12. Intellege (θεοῦς) τοὺς ὄντας ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος, sive ea vox excedit (quod crediderim), sive audienda est ex antecedente θείου.

Or. XII § 36 Hic et XIII § 19 Libanius Athenas vocat τὴν λῆξιν τῆς Ἀθηνᾶς.

Or. XII § 42 δοκιμάζωμεν δὲ καὶ τὸν κυβερνήτην τὸν ἦδη κινοῦντα τοὺς οἶακας. ὁ μὲν οὖν ἐκπέμπων ἐπὶ πολεμίους εὖ πράττοντας οὐ νίκην αἰτῶν οὐδὲ κράτος οὐδὲ ἀριστεύειν ἐξέπεμπεν. Multo concinnius foret ἀριστεῖον, sed vulgata tamen ferri posse videtur.

Or. XII § 45 ὡς γὰρ ὁ μὲν ἐν τοῖς κωλύμασιν ἔστενε μὲν οὐκ ἠρεθίζετο δέ, τὰ δὲ πράγματα ἀπωλώλει, τοῖς βαρβάροις ἠξάνετο τὸ φρόνημα, τῶν δ' ἐπηρεαζόντων ὁ κίνδυνος οὐκ ἠνείχετο, λαβῶν οἶμαι δύναμιν μικράν τε καὶ πολιορκεῖσθαι μαθοῦσαν. Sub verbo οἶμαι manifeste corrupto non οἴχεται nec ἦει, quae Foerster proponit, latere mihi videtur, sed ὥρμα (ὄρμα?). Verbo πολιορκεῖσθαι sensu τοῦ *ferre obsidionem* Libanius utitur ad Thucydidis exemplum III 52 οὐ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι. Cf. III 109.

Or. XII § 49 Iulianus, homo literatissimus et antiquae historiae gnarus, vocatur τῶν ἀφ' οὗ γεγονάσιν ἀνθρωποὶ πολεμῶν γέμων. Cf. Or. XIII § 19 γέμων (τῶν adde cum Gasda) ἐκ τῆς Ἰωνίας λόγων et XVIII § 18 καὶ ποτε τοῖς τοῦ Πλάτωνος γέμουσιν εἰς ταῦτὸν ἐλθῶν κτέ. et § 158 τοὺς πεπληρωμένους ποιητῶν τε καὶ λογοποιῶν. — De Iuliani studio proficiendi in rebus suis e veterum praeceptis notabilis est locus Or. XVIII § 53: αὐτὸς δὲ μεμνημένος τῶν παρακελεύσεων ἧν ἤκουσεν ἐν ταῖς συγγραφαῖς τῶν παλαιῶν ἐκείνων διεξιόντων στρατηγῶν, καὶ καλῶς εἰδῶς, ὅτι λόγος τοιοῦτος ἔργων ἡγούμενος εὖψυχον ἐπὶ τὴν συμπλοκὴν παραπέμπει τὸν στρατιώτην, εἶπε λόγον κτέ. Cf. etiam § 72.

Or. XII § 52 καὶ διὰ τὴν σὴν (Iuliane) καὶ γνώμην καὶ

τύχην καὶ μόχθους καὶ τέχνας οὐ καθ' ἑκάτερον τοῦ πολέμου τὸ στόμα τοῖς βαρβάροις ὑπῆρχε πρατεῖν. Ad exemplum Homerici πολέμοιο μέγα στόμα II. X 8; XIX 313 et στόμα ὑσμίνης XXII 359 ita scripsit Libanius.

Or. XII § 54 ἀφικνοῦνται δέ σοι τῆς δόξης αἰρομένης οὐκ ὀρησταὶ καὶ μῖμοι γέλωτος ἀφορμὰς κομίζοντες οὐδ' ἀληταὶ καὶ καθαρωδοὶ δειπνῶν χρησίμους ἐξελαυνόντες λόγους, ἀλλὰ σμήνη τε ῥητόρων καὶ φιλόσοφος Ἀθήνηθεν κτέ. Libanius respicere videtur Philippi I, qualis a Demosthene describitur, mores, simul memor Platonis e Symposio Socratis pellentis citharodos Conv. p. 170 d. Pergit rhetor: κακὸς μὲν ἰδεῖν, καλλίων δὲ χρήσασθαι (i. e. ὀμιλῆσαι), πλείστον μὲν ἀνθρώπων ἔχων νοῦν, ἐν δὲ λόγοις ἄριστος εἶναι μάλλον ἢ δόξαι βουληθεῖς, alludens ad Aeschylī de Amphiarao verba Sept. 592 sqq.

οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευματα.

Or. XII § 59 πρόσταξις ἦκεν ἀδελφῆ τῆς προτέρας προσπιθεῖσα θαλαττίῳ χλαμύδος βαφῇ λιθοκόλλητον ταινίαν φέρουσάν τι καὶ αὐτὴν καρποῦ θαλαττίου. De regali hoc insigne cf. Or. XIII § 33: ἄγαμαι δὲ τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων, οἱ στεφανούμενόν σε τοῖς τροπαίοις ὀρῶντες οὐκ ἤνεγκαν μὴ περιθεῖναι τὸν ἐκ λίθων στέφανον, δεινὸν νομίζοντες τὸ μὴ συμβαίνειν τοῦνομα τοῖς ἔργοις μηδὲ συνάδειν τὴν τιμὴν ταῖς νίκαις. Cf. Or. XVIII § 99 τὴν ταινίαν τὴν χρυσοῦν et Ammianus Marc. XXI 1 § 4 *ambitioso diademate utebatur* (Constantinus) *lapidum fulgore distincto*.

Or. XIII § 47 ὅτε πῦρ μὲν ἐπὶ βωμῶν αἴρεται, καπνῶ δὲ ἀπὸ ἱερῶ, καθαίρεται. Certa mihi videtur Cobeti emendatio αἴθεται, cuius corruptelae ansam dedit sequens καθαίρεται.

Or. XIII § 52 ὅς γε καὶ τὴν δοκοῦσαν ὥραν τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν παρελήλυθας. Cf. quae leguntur de Iuliani epistulis Or. XVII § 16 et XVIII § 302. Difficillimum sane est nobis, recentiorum, Gallorum praesertim, imbutis in hoc literarum genere lepore et elegantia admirari, imo non despiciere, tam rhetoris quam regii eius discipuli epistulas exiles saepe et paene semper invenustas.

Or. XIV lectu dignissima est non solum ob formae elegantiam, sed etiam propterea quod inde apparet quanta fuerit

animi bonitate et misericordia et fidelitate erga amicos sophista Antiochenus.

§ 15 πληγὰς μέντοι (ἔλαβε Aristophanes) πολλὰς καὶ χαλεπὰς καὶ πολλαχοῦ τῆς γῆς ταῖς ἐκ μολίβδου (1. μολύβδου) σφαίραις, ἃς ἠγήσατο Παῦλος εἰς θάνατον ἀρκέσειν Cogitanda videntur flagella distincta pilis plumbeis. Cf. Prudent. περί στεφ. X 116 *ictus plumbei* et cod. Theodos. III 35 leg. 2. *Plumbatarum vero ictus in ingenuis corporibus non probamus.* Caret hoc loco et hac significatione Thesaurus graecus.

Or. XIV § 18 Τοιοῦτοις, ὦ βασιλεῦ, προσπαλαίσας Ἀριστοφάνης Κύκλωσι δεῖται σοῦ, καὶ ἡμεῖς δὲ συνδεόμεθα πέμψαι παρὰ τοὺς οἰκίους χαίροντα καὶ γε δυνάμενον διάγειν τῶν προγόνων ἀξίως. Corrigendum arbitror aut καὶ ἔτι aut cum Gasda (cf. var. lect.) ὡς γε.

Or. XIV § 36 μετὰ τούτων (qui penatibus suis reddito Aristophane gaudebunt) ἐστὶ Φήλιξ ὁ καλὸς καὶ γενναῖος, τούτῳ μὲν ἀρχαῖος ἑταῖρος, θεοῖς δὲ νεωστὶ φίλος ἡγεμόνι σοὶ (Juliane) χρησάμενος ἐπὶ τὴν γνώσιν τῶν κρειττόνων· ὃς ἐπειδὴν ἴδῃ τὸν γνώριμον, ἐγκαλύπτεται τῶν δεινῶν οὐπω λευκῶς οὐδέν. Imo vero ἐγκαλύπτεται, quod mireris neminem hucusque correxisse. Ceterum ex h. l. et p. 153, 20 corrigatur p. 33, 18 ἐνεκαλύπτετο pro συνεκαλύπτετο.

Or. XIV § 46 μέγα μεντὰν στενάσαι Μένανδρος (pater Aristophanis) ὑπὸ γῆς, εἰ αἰσθοῖτο τὸν υἱὸν αὐτῷ χρημάτων ἐνδεία πολλοῖς τῶν αὐτοῦ χειρόνων ἐξιστάμενον τῶν πρωτείων. Fugisse videtur doctum editorem, qui veterum locos, quos respicit aut imitatur Libanius, diligenter afferre solet, notissimus Iliadis locus II 125

ἦ κε μέγ' οἴμωξειε γέρων ἱππηλάτα Τηλεὺς
quae verba repetivit Herodotus VII 160: ἦ κε μέγ' οἴμωξειε ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων πυθόμενος Σπαρτιήτας τὴν ἡγεμονίην ἀπαραρήσθαι ὑπὸ Γέλωνος τε καὶ Συρακοσίων.

Or. XIV § 53 ἐν τούτοις τοίνυν ἔνδεκα μὲν καὶ διακοσίους στατήρας ἐγκέκληται λαβεῖν οὐχ ἀρπάσας οὐδὲ βιασάμενος, ἀλλὰ τινος μισθὸν ὠφελείας, ὡς ὁ συκοφάντης ἔφησεν, ἦν γὰρ δὴ συκοφάντης, λαβεῖν, ἀλλ' οὐκ ἀπολαβεῖν ἐθέλων. Athenaeus VI p. 223 E agens de Demosthenis dicto usque ad taedium repetito monentis Athenienses Halonnesum a Philippo non accipiendam sed recipiendam esse, affert Alexidis Στρατιωτοῦ fragmentum (Mein. F. C. III p. 478 sq.), ubi (quamvis iniuria) ut h. l. ea distinctio ridetur tanquam sophistica.

Or. XIV § 63 ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδ' ἱερὰ τῶν κειμένων ἀνοικοδομεῖν ὑπὸ ταῖς τοῦδε φροντίσι φαίην ἂν πλημμελές. ὀρῶ γὰρ οὐκ ὀλίγων τῶν νῦν ἐπ' ἐκείνων (l. ἐκείνω cum Reiskio) τεταγμένων τόνδε σωφρονέστερον καὶ οὐδένα τῶν θεῶν ὕβρισμένον ἀπεληλακότα τῆς ἐπιμελείας οὐδένα. *Necessario supplendum* <ὡς> ὕβρισμένον 'neque quemquam deorum video, utpote iniuria passum, horum ullum ab ea cura depulisse'. Seilicet erant qui Aristophani vitio verterent, quod rem habuisset cum εἰταίρα τινὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς γυναικῶν (§ 60) 'Quidni haberet' respondet rhetor 'non est philosophus Platonicus aut Pythagoricus nec hierophanta, a quibus vita adeo sancta exigitur, satisque erat, si abstinens ab adulteriis ἐν ταῖς ἀφειμέναις εἰς Ἄφροδίτης ἐξουσίαν τὰς τῆς φύσεως ἐκούφιζεν ἀνάγκας'.

Or. XIV § 66 τοὺς θεοὺς ὤμνυ φυλάττων ἀκριβέστερον ἀνδρὸς Σπαρτιάτου τάξιν. Optime <τὴν> τάξιν requirit Reiske, neque ullum est omisso articulo praesidium in Rhes. 664, citato a Foerster. Quid enim quaeso Libanio cum poeta tragico, cui articulum in prosa necessarium omittere ius est?

Or. XIV § 69 μὴ πλείτω πρὸς τὰ πέρατα τῆς γῆς Ἀριστοφάνης μετὰ δακρύων, ἀλλὰ βαδιζέτω μετ' εὐφροσύνης πρὸς τὸ τοῦ Πέλοπος χωρίον. ἐν μέσῃ Πελοποννήσῃ διηγείσθω τὰς σὰς ἀρετάς, ἔχει γλῶτταν ἀρκοῦσαν τοῖς ἔργοις, λεγέτω πρὸς τοὺς Ἑλληνας, ἐν οἷς ζῆς καθ' ἡμέραν, ἃ τεθέαται. *Locus impeditus et vix sanus. Suspicor: διηγείσθω τὰς σὰς ἀρετάς: ἔχει γλῶτταν ἀρκοῦσαν τοῖς λόγοις: λεγέτω πρὸς τοὺς Ἑλληνας, ἐν οἷς (ἔργοις) ζῆς καθ' ἡμέραν, ἃ τεθέαται. Servanti vulgatam certe supplendum erit τοῖς <σοῖς> ἔργοις.*

Or. XV § 23 καὶ ποῦ τὸ θεοὺς ἀνθρώπων εἶναι κρείττονας, εἰ τὸ μὴ δὲν ἁμαρτάνειν καὶ παρὰ τούτοις ἀξιωσομεν εἶναι. Aperte alluditur ad versum ap. Demosthenem p. 322, 16 et 19.

Or. XV § 39 extr. μᾶλλον δὲ ἀκολούθησον σαυτοῦ φιλανθρωπίας (an τῇ σαυτοῦ φιλανθρωπία?), τούτου γὰρ οὐδὲν <ἂν> εἶχον μείζον εἰπεῖν. *Pessime editor de suo addidit ἂν, quod quantocius deleatur. Non enim praeteritum indicativi est huius loci, sed si quid peccatum esset, requiretur aut ἔχω aut ἂν ἔχοιμι. At ex usu sermonis quotidiani eodem sensu adhiberi potest merum imperfectum, ut etiam latine recte dixeris hoc enim nihil aliud melius dicere habebam. De εἶχον pro ἔχω cf. Ar. Pac. 143 et Lys. 753; similiter ἦσθα pro εἶ Av. 1051, Plut. 970, aliaque.*

Or. XV § 53 ἴσως τις ἀπήγγειλέ σοι μετὰ τῶν ἄλλων νεῶς ἔτι πολλοὺς τε καὶ μεγάλους παρ' ἡμῖν ἐστηκότας, ὃ τῆς τῶν ἐνοικούντων εὐσεβείας ἐποιοῦ σημεῖον, ὡς τῶν μὲν βουλομένων καθαιρεῖν ὄντων, σεσωσμένων δὲ τῶν οὐ κειμένων ταῖς τῶν ἀχθομένων τῆ καθαιρέσει μάχαις. Coniecturis in locum impeditissimum accedat haec mea: ὡς τῶν μὲν βουλομένων καθαιρεῖν πεφευγόντων (aut ἀπεσωσμένων aut simile quid), σεσωσμένων δὲ τῶν οὐ κειμένων <νεῶν> ταῖς τῶν ἀχθομένων τῆ καθαιρέσει μάχαις.

Or. XV § 58 extr. κὰν ἔλθῃ τις ὡς ἡμᾶς ξένος, διαδραμεῖται τὸ ἄστυ, καθάπερ οἱ τὰς νοσοῦσας. Excidisse post νοσοῦσας voc. πόλεις probabiliter putat Gasda, sed cur praeterea desideretur participium, ut existimat, me latet. Facillima correctio foret <γὰς> τὰς νοσοῦσας, sed propter huius accusativi pluralis raritatem (cf. Thesaur. II p. 488) dubito.

Or. XV § 65 ὡσπερ γὰρ οἱ τῶν ἱερῶν ὑπὸ τῶν θεῶν διὰ τῶν χρησμῶν ἐκβαλλόμενοι σιγῶσιν, ὡς ἂν ὑπὸ τῶν ἅπαντα εἰδόντων ἐξεληγεμένοι, οὕτως ἦν ἂν ὡς κακῶν μνησθῆς, οὐκ ἔχουσιν ὡς συκοφαντοῦνται λέγειν. Ante μνησθῆς inserendum videtur pronomen σύ, quod paullo post § 66, 13 recte Foersterum supplevisse arbitror in verbis ἃ δὲ <σύ> βούλει ποιεῖν, eadem enim utrobique requiritur emphasis.

Or. XV § 67 οὐχ οἱ μὲν νόμοι γράμματα ἄλλως, ἀρχαὶ δ' ἐπωλοῦντο, κτέ. Corrigendum puto ἀρχαί. Cf. infra p. 127 ad XX § 33.

Or. XVI § 18 ὃ γὰρ ἄνθρωπος μίαν ταύτην ἡδονὴν ἥδεται τὴν ἀπὸ τοῦ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδέναι πονηρὸν κτέ. Ἄνθρωπος plerumque contemptum, haud raro etiam commiserationem indicat, hic vero, ubi neutra notio apta est, expectatur ἀνὴρ, nisi forte ἄνθρωπος est interpretis emblema.

Or. XVI § 28 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, τὴν ἀγορὰν ἐώμεν καὶ πάντων ἀέρων τὰ ἐγκλήματα. Ἀν πάντων <τῶν> ἀέρων? Quamquam expectabam potius πάντα <τὰ> τῶν ἀέρων ἐγκλήματα.

Or. XVI § 52 extr. φανῶμεν δὲ ἄξιοι βασιλεῖ τῆς προτέρας ἐλπίδος, (53) ἐκεῖνος ᾤετο μάλιστα ταύτην (sc. τὴν πόλιν) ἑαυτῷ συγχορεύσειν καὶ τὰς ἄλλας ἀποκρύψειν εὐνοίᾳ κτέ. Displicet asyndeton. Malim certe ἐλπίδος, <ὡς> ἐκεῖνος aut ἐκεῖνος <γὰρ> κτέ.

Or. XVIII § 37 πολλῶν μὲν ὀπλιτῶν, πολλῶν δὲ ἰππέων, ἦν, οἶμαι, φοβερῶτατον τὸ παρὰ τῆς σκευῆς ἄτρωτον (scil. αὐτῷ ὄντων), τριακοσίους αὐτῷ (Iuliano Constantius) τοὺς

φουλοτάτους ἐκέλευεν ἔπεσθαι. De his cataphractis equitibus prater locos allatos ab editore (aliosque quos suppedabit Faciolati s. v.) vide huius ipsius orationis § 206, ubi de Constantio dicitur ὁ καλύψας ἵππέων σιδήρῳ σώματα Περσῶν ἀκριβέστερον, ὁ καὶ τοὺς ἵππους ὅπλοις ῥυόμενος τραυμάτων.

Or. XVIII § 42 νῦν δ' ὁ μὲν (Iulianus) πάντων ἦν ἄκυρος πλὴν τῆς χλαμύδος, οἱ στρατηγοὶ δὲ κύριοι. Quantopere rhetor Iuliani amore et Constantii odio rem exaggeret, luce clarius apparet e sequenti narratione. Vide v. c. § 46 (p. 256, 14 sq.) et cf. Ammianus Marcellinus.

Or. XVIII § 60 ἀλλὰ τοῖς μὲν τὰ σημεῖα φέρουσιν, ὅπως εἶδειεν τηρεῖν τὴν τάξιν, δίκην ἐπέθηκε ζῶσι τὸ μὴ καὶ ἀποκτεῖναι τῇ νίκῃ δούς, τὸν δὲ μέγαν ἐκείνον, τὸν βασιλέα, τὸν αἰχμάλωτον πέμπει Κωνσταντίῳ κτέ. Non facio cum Foerstro ζῶσι corruptum putante vel potius lacunam statuendam esse, sed simpliciter deleverim manifestum interpretamentum ζῶσι, virgula posita post ἐπέθηκε.

Or. XVIII § 70 Φρακτοῦς(?) χιλίους — λιμῶ λαβῶν ἔπεμψε δεδεμένους τῷ μείζονι κτέ. Scilicet Constantio, qui alibi audire solet ὁ πρεσβύτερος. Ambigo significeturne *is cui maior esset imperium* an sit latinismus = *maior*. Quamquam a latinismis abstinere solet noster et pro priore explicatione militat § 97 extr. διδόντες (Iuliano) τὴν μείζω τάξιν τε καὶ προσηγορίαν et § 99 καὶ ἐδέδοτο τὰ μείζω. — Pergit pauca interpositis rhetor: ἐκείνους μὲν οὖν λαβῶν ὁ βασιλεὺς δῶρα τε ὠνόμαζε καὶ τοῖς αὐτοῦ λόχοις ἀνέμιξε κτέ. Sententiam postulare verbum νομίζειν intellexit iam Morellus, sed sine causa coniecit ἐνόμισε, quia vel aptius est imperfectum ἐνόμιζε, quod procul dubio restituendum. Passim utrumque verbum a librariis confundi nemo ignorat.

Or. XVIII § 73 αὐτίκα δύο ταυτὶ πῶς οὐ λυσιτελέστατα μὲν τοῖς ἄλλοις, γνώμης δὲ δεξιωτέρας τὸ τιμαῖς μὲν αὐξῆσαι τὴν προθυμίαν τῶν ἀγαθῶν, ἅς αὐτοῖς προϋξένησε παρὰ τοῦ τὰ τοιαῦτα νέμοντος, ποιῆσαι δὲ τοὺς τὰ τῶν πολεμίων ληστεύοντας ὡν κρατήσουσιν δεσπότας; εἰκόδς γὰρ δὴ τοῦτο ἐκείνῳ σαφῶς τῷ τὸν κομίσαντος πολεμίου κεφαλὴν χρυσίον δέχεσθαι τῆς τόλμης (cf. § 45, p. 256, 3 sq.). Obscurum mihi est quis sit ὁ τὰ τοιαῦτα νέμων, quia de Constantio, qui Iuliano infestus commendatos ab ipso vix honoraturus fuisse videtur, difficile est cogitare, licet de quo alio cogitari possit non videam.

Or. XVIII § 76 — προῆι τὰ μὲν δηῶν, τὰ δὲ κτώμενος,

ἐκώλυε δὲ οὐδεὶς. ὁπὲ δέ ποτε οἱ δυστυχεῖς ἰκέτευον δέ ο ν π ρ ὸ τ ο ὕ π υ ρ ὶ σ . Num haec significant: *quia hoc necessarium erat ante ignem*; i. e. nisi igne sua omnia consumi videre vellent? Mira sane brevilloquencia praesertim in oratore satis prolixo.

Or. XVIII § 77 τὸ μὲν πρῶτον αὐτοὺς ἀτίμως ἀπέπεμψεν, ὡς δ' αὐθις ἦκον ἄγοντες ἰκέτας τοὺς βασιλεῖς καὶ τὸ σ κ ῆ π τ ρ ο ν ἔ χ ο ν τ ε ς εἰς γῆν ἔκυπτον, — ὠνεῖσθαι τὴν εἰρήνην ἐκέλευε τῆς ἰάσεως τῶν κακῶν κτέ. Non intellego cur addatur τὸ σ κ ῆ π τ ρ ο ν ἔ χ ο ν τ ε ς , ubi agitur de supplicantibus submisso vultu. Melius intellegerem τὸ σ κ ῆ π τ ρ ο ν <οὐκ> ἔχοντες, sed fortasse aliud quid excidit aut depravatum est ἔχοντες, pro quo ῥίπτοντες aut aliquid simile expectatur. Quaerat alius!

Or. XVIII § 81 ἐπεὶ καὶ τοῖς οὐπω σπονδῶν τετυχηκόσι τὸ προσδοκώμενον δέ ο ς ἡσυχάζειν παρήνει. Cum editore iure expectes δεινὸν pro δέος, sed facilius correctio videtur τὸ <τῶν> προσδοκωμένων δέος.

Or. XVIII § 87 extr. καὶ ἅμα τὰ πλοῖα παρέπλει καὶ τῶν ἐναντίων ὁ στρατὸς ἀντιπροσήεσαν, ὡς δὴ σχήσοντες Ζευγνύαι πειρωμένων. Vera videtur correctio manus secundae codicis Marciani I πειρωμένον, nam genetivum pluralem quomodo explicem non invenio.

Or. XVIII § 123 ταῦτ' οὖν αἰτιώμενος καὶ ταῖς σφαγαῖς ὀρῶν ἠύξημένα τάκεινων ἔφυγεν ἃ κατεμέμφοτο καὶ τοὺς μὲν δυναμένους γενέσθαι βελτίους εἰσῆγεν εἰς ἀληθές, τοὺς δὲ τὰ χεῖρω στέργοντας οὐχ εἶλκεν. Malim ἔφυγεν, minus propter sequentia imperfecta (de conatu quae dicuntur) quam ob universam sententiam. Cf. etiam sqq. οὐ μέντοι βοῶν ἐπαύετο.

Or. XVIII § 134 extr. Multo rectius Reiske explebat τούτους δὴ τοὺς Κερβέρους καὶ πολυκεφάλους <ὑδρους> εἰς ἰδιώτας ἐξέβαλε κτέ. quam πολυκεφάλους <γε>, quod ineptum est, propterea quod Cerberus semper erat πολυκέφαλος.

Or. XVIII § 135 ἐωνοῦντο μὲν πευθῆνες καταστῆναι καὶ τὸ σχῆμα ἦν φυλάκων, ὅπως μηδὲν ἀγνοοῖ βασιλεὺς τῶν ἐπ' αὐτὸν συντιθεμένων, τὸ δὲ ἔργον καπήλων. Transponendum videtur ἐωνοῦντο πευθῆνες καταστῆναι, καὶ τὸ <μὲν> σχῆμα (aut σχῆμα <μὲν>) ἦν φυλάκων κτέ.

Or. XVIII § 139 ὄλως δὲ τῶν ἀφορμῶν ἢ μὲν ἐν ἀφανεί τε καὶ συχνῇ, ἢ δ' ἐν φανερωῖ τε καὶ δήλῃ κτέ. Corruptum esse συχνῇ vidit Foerster, coniciens νυχία (Atticis proprium est ἡ νύχιος). Num κρυπτή?

Or. XVIII § 184 οὕτω δὲ ἀκριβέστερον τῶν μικροτάτων δικαστῶν (Iulianus) ᾤετο δεῖν τοῖς κειμένοις ἐπὶ τῶν κρίσεων ἐμμένειν. Affert editor duas Gasdae coniecturas paullo violentiorem ἀκροτάτων et leniorem μικρολογώτατον. At μικρολογία in vitio ponitur, et melius conieceris ἀκριβολογώτατων. Cf. ἀκριβολογουμένους p. 37, 5.

Or. XVIII § 187 ἐδέξατο τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο καὶ πόλεις ὑπὲρ πρωτείων ἀμφισβητούσας, αἱ τῶν ἐν Συρίᾳ μετὰ τὴν ἡμετέραν μέγισται, κάλλος δὲ θατέρα πλέον ἄτε καὶ τὴν θάλατταν καρπουμένη. Vix in tali sententia numerus abesse posse videtur. Scripserim καὶ <δύο> πόλεις.

Or. XVIII § 189 Ἄρτι μὲν οὖν τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐμνήμησεν κοινότητος, νῦν δὲ ἔχω τι μείζον εἰπεῖν κτέ. Nulla in antecedentibus fit mentio Iuliani in re sacra κοινότητος (Unparteilichkeit), sed § 182 sqq. orator agit de hac eius virtute in exercendis iudiciis, itaque hic scripsisse videtur ἐν τοῖς δικαστηρίοις.

Or. XVIII § 190 οὐ γὰρ τοὺς φόβους καὶ τὰς σιγὰς καὶ τὸ εἶσω τὴν χεῖρα ἔχειν καὶ τὸ κύπτειν εἰς γῆν καὶ τὸ βλέπειν εἰς τὸ ὑπόδημα μᾶλλον ἢ τὸ πρόσωπον κτέ. Respicit Libanius ad Demosth. p. 420, 10; 421, 16. Cf. p. 305, 5 et Aeschin. p. 4, 25; 29.

Or. XVIII § 199 ἄλλ' ὅμως τὸν οὕτω βραδὺν εἰς φόνον πάλιν ἐβούλευσαν ὀπλῖται δέκα κτεῖναι καὶ μελέτης τῶν τακτικῶν ἀνέμενον ἡμέραν, μέθη δὲ εὖ ποιούσα προλαβοῦσα τὸν καιρὸν πάντα ἐξήλεγε καὶ τὸ τέως λανθάνον ἤδετο. Vix sanum est ultimum vocabulum, non enim hercle *cantabatur* aut *decantabatur* tam atrox scelus. Num corrigendum ἤδει, scil. Iulianus? Saepius Libanius in omittendo subiecto, ubi e praegressis quamvis aegre effici potest, est neglegentior. Iusto longius distat, quod expectamus, ἐδήλωσε.

Or. XVIII § 221 ἐνταῦθα φοίνικας ἐξέτεμον, ἀμπέλους ἀνέσπων, ἐκίνουσαν ταμεία, κατέσκαπτον, μετ' ὀργῆς ἦσθιον, ἔπινον κτέ. Imo vero ἐκένουσαν, nisi egregie fallor.

Or. XVIII § 229 Οὕτω πάντα ἦν τοῦ βασιλέως ἦττω καὶ οὐδ' ἐν τὸν ἄνδρα ἔφερεν. Verte et nihil virum sustinebat, i. e. resistere ei poterat. Cf. § 277 πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ ἦνεγκον οὓς πρότερον ἤλαυνον. Veteres eo sensu usurpant verba ὑπομένειν et ὑφίστασθαι.

Or. XVIII § 244 εἴτε γὰρ παρίοιεν οἱ στρατιῶται τοῖς πλοίοις, οὐκ ἦν προσελθεῖν ταῖς πόλεσιν, εἴτ' ἐπ' ἐκείνοις

ἴοιεν, ἀπώλλυντ' ἄν αὐτοῖς αἱ νῆες, εἴτ' ἀναπλέοιεν διὰ τοῦ Τίγρητος, μόχθος τε μέγας καὶ μέσαι ταῖν πόλεων (I. πολέοιν) ἐγίγνοντ' ἄν. Incredibile dictu est criticos quamquam bis ab ipso scriptore admonitos non intellexisse necessario corrigendum esse οὐκ ἄν) ἦν προσελθεῖν.

Or. XVIII § 248 ἐκφαίνεται δὴ Περσῶν τὸ δοκιμώτατον καὶ κατεῖχον τὴν ὄχθην ἀσπίσι τε λαμπούσαις καὶ ἵπποις χρεμετίζουσι καὶ τόξοις ἡσκημένοις καὶ μεγέθεσιν ἐλεφάντων. Mirus verborum ordo pro hoc: ἀσπίσι τε λαμπούσαις καὶ τόξοις ἡσκημένοις. καὶ ἵπποις — καὶ ἐλεφάντων. At ita intellegi non potest ἡσκημένοις, et recte se habere videtur vulgata. Ἠσκημένοις, unde pendet τόξοις, iunge cum ἵπποις (cf. Eur. Iph. Aul. 83 sq.). Equis vehebantur Persarum sagittarii. Distinguuntur gravis armaturae milites, sagittarii equites, elephanti.

Or. XVIII § 274 Τίς οὖν ὁ κτείνας (Iulianum), ποθεῖ τις ἀκοῦσαι, τοῦνομα μὲν οὐκ οἶδα κτέ. Cf. tamen Or. XXIV § 6: ὁ δὲ προσπεσῶν ἦν καὶ τρώσας Ταϊηνός τις (?) ἐντολήν πληρῶν τῶ σφῶν αὐτῶν ἄρχοντι, ubi vide eruditorum coniecturas in Foersteri nota critica. Pro Cobeti suspitione Χριστιανός fortiter militant Libanii verba § 274: πάλαι τε ἐπεβούλευον καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοῦς ἀναγκαζούσης οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν καὶ μάλιστα γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοῦς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν, ut intellexit iam Sozomenus hist. ecel. VI 1 p. 218, citatus ab editore.

Or. XVIII § 277 πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ ἤνεγκαν οὐδ ἄλλο πρῶτον ἤλαυνον, ἔπειτα <δὲ> δελεασθέντες εἰρήνης ὀνόματι — πάντες ἐβόωι δέχεσθαι. Vocula δὲ inserta ab editore facillime sane potuit haplographia elabi, non vero neglegendum apud optimum quemque scriptorem passim antecedenti πρῶτον μὲν respondere nudum ἔπειτα. Hunc autem idiotismum non alienum esse a nostri stilo docent huius orationis § 3 (πρῶτον μὲν — ἔπειτα), § 210 (τὸ μὲν πρῶτον — ἔπειτα), § 146 (πάλαι μὲν — ἔπειτα) et or. XXI § 14 (πρῶτα μὲν — εἶτα).

Or. XVIII § 279 ὡστ' ἔγωγε πολλάκις ἐθαύμασα τοῦ Μῆδου, ὡς παρὸν πλείω λαβεῖν οὐκ ἠθέλησε. Cum Cobeto unice Graecum esse arbitror ἐθαύμασα — πῶς (ὄπως), nec movet me Thuc. I 90, 4 dudum correctus, quem obmovet Foerster. Hic eo facilius erat error, quod antecessit ὡς, iure in ὡστ' correctum ab editore.

Or. XVIII § 282 τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους,

πάντων ἐκόντων ἐπὶ τοὺς βωμοὺς τρεχόντων κτέ. *Suavis est indignabundi monaci exclamatio: τάφους, ἀσύνετε, ἀλλ' ἀνάστασιν βρύνοντας. Sanctorum intellegendi videntur sepulera, qualia reperiuntur in catacombis* (cf. Th. Mommseni opus *Reden und Aufsätze* p. 294—315) et largiore sensu Christianorum sacella, in quibus mortui sepeliebantur.

Or. XVIII § 284 παραπλήσιον γὰρ δὴ τι πεπόνθαμεν, οἶον εἴ τις ἀνδρὸς διψῶντος καὶ προσάγοντος τοῖς χεῖλεσι φιάλην ψυχροῦ τε καὶ διαφανοῦς ὕδατος γευσσαμένου τὸ πρῶτον ἀρπάσας οἴχοιτο. Non est huius loci τὸ πρῶτον, i. e. *prima vice*, sed πρῶτον, quare corrigo γευσσαμένου τε πρῶτον.

Or. XVIII § 288 ῥητορικῆς δὲ διδάσκαλοι συζῶντες πρότερον τοῖς ἀρχὰς ἔχουσιν ἀπελαύνονται τῶν θυρῶν ὡσπερ ἀδροφόνοι (nunc mortuo Iuliano), πλήθη δὲ νέων τὰ περὶ αὐτοῦς πρότερον ταῦτα ὀρῶντες φυγόντες ὡς ἀσθενεῖς τοὺς λόγους ἄλλην ἰσχὺν ζητοῦσι. Procul dubio corruptum est ταῦτα, pro quo oppositio postulat δυνατά aut ἰσχύοντα aut σθένοντα, e quibus δυνατά fortasse reliquis est praeferendum. In extrema § obiter corrige χρήζει pro χρήζει.

Or. XVIII § 300 οὗτός (Iulianus) ἐστὶν ὁ τῆς Ῥωμαίων γῆς ἔξω τε ὦν ὁμοῦ καὶ κρατῶν καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔχων ἐν τῇ πολεμίᾳ, τὴν δ' οἰκειάν ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ καὶ ταῦτὸν δυναθεὶς πρὸς γε τὸ πάντα ἡσυχάζειν ἀπὸν τε ὁμοίως καὶ παρῶν. οὔτε γὰρ βάρβαρος ὄπλων ἤψατο παρὰ τὰς συνθήκας οὔτ' ἔνδοθεν ἀνεφύη θόρυβος οὐδὲ εἰς. Obsuriora mihi sunt verba τὴν δ' — βασιλείᾳ. Num forte fuit: τὴν (sive ταύτην) δ' <ὡς τὴν> οἰκειάν ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ, *sed hanc non minus quam patriam imperio suo parentem?* Quae sententia verbis sequentibus illustratur.

Or. XIX § 3 ἐγὼ δὲ τὸ μὲν μηδὲν ἐκ τῶν λεγομένων ἔσεσθαι μοι δυσχερὲς ἀπὸ τῆς σῆς (ο Theodosie) φύσεως εἶχον καὶ τρόπου, κτέ. Fieri sane potest ut μαντεύεσθαι vel τεκμαίρεσθαι, quae fuit Reiskii sententia, exciderit (subaudiri posse nemo ei hodie assentietur), sed non minus probabile videtur εἶχον depravatam esse ex ἔγνων.

Or. XIX § 6 θυμόν τε κατ' ἀρχόντων ἄδικον (vulgi) καὶ ἐν ἔλξεσι ταῖς ἀπὸ τῶν ποδῶν θανάτους. Illustrat haec verba locus Ammiani Marcellini XIV 7, 15: *adorti sunt Montium — et hirsutis resticulis cruribus eius innexis divaricatum sine spiramento ullo ad usque praetorium traxere praefecti.*

Or. XIX § 10 καὶ τοῦτὶ τὸ κακὸν ἔλθοι μὲν ἂν ποτε καὶ

ἐπὶ σμικρὰν πόλιν, αἷς δέ ἐστι μεγέθη, πολὺ τοῦτο ἐν ταύταις. Suspicio: πολὺ τοῦτο <υμεῖζον> ἐν ταύταις.

Or. XIX § 16 ἄλλως θ' ὅτε σοι καὶ δόξα πλείων ἐντεῦθεν κτέ. Hanc ipsam formulam = ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ nusquam legere me memini, sed conferantur multa similia novicii usus formulae ἄλλως τε = ἄλλως τε καὶ exempla collecta in Thesaurο I p. 1554 sq.

Or. XIX § 19 νῦν δ' ὄρᾶν ἕξεστι καὶ τὸν Ἰουλιανὸν ἐντεῦθεν εὐδοκμεῖν κτέ. Mirum Reiskii errorem in quem ipsum Cobetum pertraxit, Constantinum Magnum designari, non Iulianum Apostatam optime refutat editor. Praeter locos allatos ab illo cf. infra § 54 et Or. XXIV § 6.

Or. XIX § 52 Dicitur de Antiochia οὕτω πολλὴν περικείται γῆν, ὥστε πάντα μὲν φέρειν, αὐτῇ δὲ ἀποχρῆν. Melius intellegam: αὐτῇ δὲ <μηδὲ> ἀποχρῆν.

Or. XIX § 57 αἱ δὲ πρὶν τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν δεῦρο ἄγουσαι καθ' ἑκάστην πύλην ὁδοὶ τὰκ τῆς πόλεως πολλαχῇ μερίζουσιν. Imo τὰκ <τὸς> τῆς πόλεως, i. e. τοὺς ἀγρούς.

Or. XIX § 60 πολλοῖς ἀπόλωλε χρήματα, βασιλεῦ, πολλοῖς θεράπαινοι ἐν οὐ φορητοῖς καμάτοις, πολλαῖς μητράσιν ἐκ τῶν γονάτων ἐξέπεσε τὰ παῖδια κτέ. Miror neminem vidisse Libanium pro θεράπαινοι scripsisse θεραπείαι. Risum movet vulgata. Cf. XXI § 20 οὐκ ἔχοντες ἰατρον ἀντιθεῖναι τοῖς ἐκ τῆς τλαιπωρίας, sc. παθήμασιν, quod additum malim.

Or. XX § 4 τοῦτω δὲ ὄντι τοσοῦτω τὰ διὰ τῶν ἔργων ἐπέθηκαν δραμόντες ἐπὶ σέ τε καὶ τὴν γυναῖκα τὴν σὴν καὶ τέκνα (scil. horum simulera) χερσὶ τε καὶ κάλοις ταῦτα δεῖξαντες χαμαί. Foerster post τέκνα de suo addidit καί, sed praeterea dubito num sanum sit δεῖξαντες, pro quo expectatur ῥίψαντες. Ceterum passim Libanius usurpat δεικνύναι pro ἀποδεικνύναι.

Or. XX § 16 ἐπαινῶν δῆπου σὺ καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων τὸ σεσωκέναι πόλεις ἐμέμψω πολλάκις ἑκατέρων τὸ διεφθαρκέναι πόλεις καὶ ᾧου δὴ βελτίους <ἄν> ἀμφοτέρους εἶναι μὴ προσθέντας τὰ σκυθρωπότερα. De meo inserui necessariam particulam conditionalem, quam textui inferre non dubitare debuerat Foerster supra § 10 extr. scribendo πόσους <ἄν> δέοι κτέ.

Or. XX § 36 ἐν οἷς ἕνεστιν ὄρᾶν λάμπουσαν τῷ βασιλεῖ τὴν φύσιν, ὅταν ἀπολογῆται μὲν ἐκ τῆς τῶν ἡδίκη-

κότων κακίας. Si verba sana, intellege quae addita malim
ὅταν ἀπολογῆται μὲν ὑπὲρ ὅλης τῆς πόλεως ἐκ τῆς κτέ.

Or. XX § 38 Δηλοῖ δ' οἴός ἐστιν, ἐκεῖνος ἐν τῇ τῶν φι-
λανθρώπων διατριβῇ. Deleatur virgula.

Or. XXI § 7 τοὺς τε δεῦρο μετοικούντας ὅσοι τε εἰσὶν
ἐν τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι, i. e. ὅσοι τε Ἄντιοχηνοὶ κα-
λοῦνται. Notabilis locutio, cuius nullum novi exemplum.

Or. XXI § 11 οὐδαμοῦ γὰρ ἀνήρ (Caesarius) δὲ μὴ πρά-
ξων ἦδει κατεπηγγελμένος ἐλέγχεται. Imo vero ἀνήρ, i. e.
ὁ ἀνήρ. Cf. infra p. 127 ad or. XX § 33.

Or. XXI § 19 καίτοι τὸν ἀπερισκέπτως τῇ τοῦ τάχους
ἐπιθυμία χρώμενον πολλὴν ἐφέλκεσθαι καὶ τὴν βλάβην ἀνάγκη.
ἀλλ' ὅμως ἐνίκα τὰ νικώμενα, καθάπερ δι' ἀέρος, οὐδὲν
ἐφαπτόμενα τῆς γῆς, πορευόμενα. Agitur de incredibili
velocitate qua Caesarius curru vectus Antiochia ad Theodo-
sium properavit, causam Antiochenorum defensurus, sed intellegi
nequit νικώμενα, quod e praegresso ἐνίκα labem accepisse vi-
detur. Nec melior est altera lectio κινώμενα, quod facile qui-
dem mutaretur in κινούμενα, sed vereor ne τὰ κινούμενα iusto
obscurius vocaretur currus, quem tamen significari docent verba
sequentia. Consideranti autem verba antecedentia: καὶ νῦν τοίνυν
τῷ βουλομένῳ ταχέως διαδραμεῖν παρ' ἐκείνης καὶ τὸ δεδυ-
νῆσθαι μηδενὸς τῶν ὑποσκελίζειν εἰωθότων παρηνωχληκότος,
οἷα πολλὰ ἂν ἐξ ὀχήματος συμπέσοι, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ἀδάμαντος
ὄντων μὲν τῶν τροχῶν, ὄντων δὲ τῶν ἐπ' αὐτοῖς, οὕτω πάντα
κρείττω τοῦ τι παθεῖν ἤρχετο (i. e. ἦει), πληττόμενα μὲν
τοῖς πεφυκόσι λυμαίνεσθαι, κρατούμενα δὲ ὑπ' οὐδενός, pro-
babile videtur eodem pertinere participia ἐφαπτόμενα et πο-
ρευόμενα. Unde mihi nata est suspicio τὰ νικώμενα aut cor-
ruptum esse (v. c. ex τὰ προειρημένα) aut ut emblemata delendum.
Certam emendationem fortasse reperiet aliquis me ingeniosior.
Cf. etiam § 23 extr.

Or. XXI § 21 πολλὰ μὲν οὖν σὲ τὰ περιφανῆ ποιοῦντα,
Καισάριε, μάλιστα δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ νῦν. σεσώσμεθα γὰρ τῇ
βασιλέως ψήφῳ, ἔρχεται δὲ τι σωτηρίας καὶ ἐπὶ τὴν σὴν γνῶ-
μην. Propter σεσώσμεθα γὰρ κτέ. exspectabam potius τι (τῆς)
σωτηρίας, quam debemus Theodosio.

Or. XXI § 23 extr. τίς γὰρ μάλλον ἂν εἰκότως ἐκαρπώσατο
τὰ γράμματα τοῦ μόνου τῶν [τούς] ἵππους ἐλαυνόντων μιμη-
σαμένου τὰ Καισαρίου πτερά; Cogitandi videntur equorum
vectores in circo, num vero recte articulum deleverit Foerster

multum dubito, quoniam passim apud optimos scriptores reperitur ἐπί τοὺς ἵππους ἀναβαίνειν, βάλλειν τοῖς λίθοις, similiaque, ubi nos articulum omitteremus.

Or. XXI § 24 σὲ δὲ μακαρίζω μὲν τῆς τοῦ βασιλέως εὐνοίας, μακαρίζω δὲ τῆς φρονήσεως, μακαρίζω δὲ τοῦ τε τοιαῦτα μὲν εἰργάσθαι, τοιαῦτα δὲ σεαυτῷ συνειδέναί. Praestat sane Foersteri coniectura voculam τε cancellantis Reiskianae, mutandam esse in τὰ. Nescio tamen an potius corrigendum sit τοῦ γε τοιαῦτα, ut amat haec particula inferri post articulum. Paulo post haereo in ὅτῳ § 25: καλὸν μὲν οὖν καὶ ἀνδρὶ συνειπόντα κινδύνου σαφοῦς ἔξαρπάσαι καὶ τὸ (deleverim) νηὶ ναῦν ἐπαμύνασαν ἀποκρούσασθαι ληστὰς, σοὶ δὲ οὐκ ἀφ' ἐνὸς σώματος ἢ δέκα ἢ εἴκοσιν ἢ δις τοσούτων ἢ φιλοτιμία, ἀλλ' ὄσων οὐδ' ἀριθμησαὶ ῥάδιον. ὅτῳ δὲ εἰπεῖν ἐνὶ καὶ σεσωκέναι πόλιν, ἀλλ' οὐ τι γε τοσαύτην οὐδ' οὕτως ἀρχαίαν οὐδ' οὕτω πολλοῖς ἀνθοῦσαν τοῖς ἀγαθοῖς. Ubi procul dubio reponendum ἐτ(έρ)ῳ.

Or. XXI § 32 μηδέτερον τῶν ἀναλωμάτων φύγης, ὅπως ἡμῖν μὲν ὡς περὶ πολίτου <σοῦ> διαλέγεσθαι πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξεῖη. De meo inserui necessarium pronomen.

Or. XXII § 16 εὖ ποιῶν τοίνυν διατελῶν πολλοὺς μὲν ἄνδρας, οὐκ ὀλίγας δὲ πόλεις καὶ τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις τοὺς ἠτυχηκότας ποιῶν ἀμείνους ταῖς τιμωρίαις μᾶλλον ἢ διαφθέρων ἀνέσχεον ἡμᾶς τότε βαπτιζομένους. <τούς> μήπω μεθεστηκότας κατέσχε καὶ τούς, εἴπερ οὐκ αὐτὸς ἠλπίζετο, πάντως ἂν αὐτοὺς πλάνοις δόντας ἔπεισεν ὑπομεῖναι τὴν παρουσίαν. Non sufficere videtur insertus ab editore cum Reiskio articulus, sed necessaria esse huius coniectura, excidisse verba τούς τε γάρ. Fallitur vero Reiske, cui assentiri videtur editor, § 17 ὅτι δὲ ταῦθ' οὕτως εἶχεν, ᾤοντο μὲν οἱ τῆς ἀληθείας ἡμαρτηκότες — ἄψεσθαι putans post εἶχεν deesse, τοδὶ τεκμήριον αὐτὸ ὡδε σκοπεῖτε, nam obtinet ibi breuiloquentia Xenophonti et optimo cuique scriptori familiaris.

In fine eiusdem § διὰ δὲ τῶν παρὰ τῆς δεξιᾶς ἐδείκνυ τὸν κατεγνώκοντα. Notabilis periphrasis pro διὰ τῆς δεξιᾶς sive potius τῇ δεξιᾷ.

Or. XXII § 18 ἐκείνον δὲ εἰδέναι τε καὶ οὐκ εἰδέναι τῶν αὐτοῦ τι κάλλιστον, ἀγγελλόντων μὲν γὰρ ἀκούειν οὐδέπω δὲ αὐτὴν ἰδεῖν, εἶναι δὲ οὐκ ἴσον ὦτα καὶ ὄμματα. Respicitur videtur Herodot. I 8 ὦτα τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν.

Or. XXII § 23 οἱ μὲν δὴ ἐδίκασον, ἡμεῖς δὲ προσηδρεύομεν, ὃ δὲ (Ellebiachus) ἐδόκει τισὶν οὐχ αὐτοῦ ποιεῖν, εἰς ὁμολογίαν ἕκαστον τοῦ τῆς ἀδικίας σπέρματος κατακλείων, ἀπειλῶν ἐτέρους βασανίσειν (l. βασανιεῖν) τοὺς ταῦτα κατεροῦντας, εἰ μὴ συγχωροῖεν ἐκεῖνοι. Obscura mihi sunt verba οὐχ αὐτοῦ ποιεῖν, sed perspicua erunt, si scripseris: οὐχ αὐτοῦ <τι> ποιεῖν, i. e. *rem facere a se alienam*. Verum non expedit § 30 verba ἕδει — ἀπολωλέναι, neque Ellebichi iocum, qui narratur § 38 (nisi forte est perfrigidus) satis intellego.

Or. XXII § 40 κὰν ταύταις (sc. ταῖς εἰκόσιν Foerster pro καὶ τ.) ἴδοι τις ἂν τὸν τρόπον τῆς πόλεως· ἀντὶ γὰρ ὧν ἔπαθον τῶν πολλῶν τῶν πρότερον ἔχειν ἐν ἐκάστη φυλῇ καὶ ταύταις (F. pro ταυτησί) τὸν ἄνδρα ἐβούλοντο. Delenda videntur verba sensu cassa καὶ ταυτησί, quae habeo pro varia lectione primorum verborum κὰν ταύταις, et articulum post πολλῶν abesse malim. Virum tanti faciebant Antiocheni, ut eius imaginem in unaquaque tribu habere vellent.

Or. XXIV § 25 καὶ ὁ αὐτόχειρ ἤρητο πάνυ δὴ πιστεύων ἄνωτέρω πάσης ἰδέας ἐλέγχων ἡδίκηκένας. Imo vero ἀπωτέρω, *procul ab omni genere culpaе suae argumentorum*; i. e. a metu ne ullis argumentis culpaе convinci posset.

Or. XXV § 27 καὶ οὐδὲν οὕτως ἀδύνατον ὃ ἐρίωμενος ἐπαγγέλλει, ὃ μὴ πᾶσα ἀνάγκη τῷ τετρωμένῳ καταπράττειν. εἰ δὲ ἀμήχανον, τεθναίῃ θάπτων ἂν ἢ προαπέποι. καίτοι δούλοις γε ἡμετέροις τὰ ἀδύνατα τῶν ἔργων ἤδη τινὰ παραίτησιν ἤνεγκεν, ἔστι δὲ οἷς <καὶ τὰ> ἀδύνατα μὲν οὐ, μάλα δὲ ἐργώδη. Foerster de suo inseruit καὶ τά. Articulo quidem opus videtur, sed vocula καὶ cur addatur nullam video causam idoneam. Articulum etiam requiro § 31 extr. καὶ τεκμαίρομαι τοῖς νοσήμασιν ἐπὶ πάντα ἐρχομένοις <τὰ> σώματα. Recte se haberet singulari numero ἐπὶ πᾶν σῶμα.

Or. XXV § 42 extr. κυκλομένων δὴ τὸν ἱερέα τῶν οἰομένων κεινῆσθαι τὰ περὶ τὸ θεῖον νόμιμα χαλεπώτεροι κυμάτων αἰ τοῦ ὄχλου προσβολαί. Manifesto αἰ προσβολαί pendent a genetivo τῶν οἰομένων κεινῆσθαι τὰ περὶ το θεῖον νόμιμον, itaque deletur τοῦ ὄχλου, quod est glossatoris.

Or. XXV § 43 ἀλλ' ἐγὼ μὲν αὐτὸν ἐβουλόμην <ἂν> εἶναι λεύθερον, αὐτὸς δὲ με ἕτερα διδάσκει κτέ. Recte fortasse editor de suo inseruit particulam condicionalem, quam cum alibi saepius post ἐβουλόμην omisssam legere me memini tum Arist.

Ran. 866 ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε, ubi tamen Meineke nescio an iure proposuerit μὲν <ἄν> οὐκ.

Or. XXV § 44 ἦν δὲ κυματίας ὁ δῆμος γένηται καὶ θυμὸς εἰσὶν τὸν ὄμιλον, ποδῶν ἂν δέοι τηνικαῦτα τοῖς ἡγεμόσι, μᾶλλον δὲ πτερῶν, εἰ μέλλουσιν ἀποφεύξεσθαι τὸ πῦρ. De re cf. Demosth. IX 136; Com. anon. Mein. IV 615; Eur. Hec. 608. Addatur hic locus iis quos plurimos de usu vocis πῦρ figurato collectos videbis in Thesauri vol. VI p. 2246.

Or. XXV § 46 σοφιστῆς γὰρ ἀνὴρ Σίσυφος ἀτεχνῶς ὁ Ὀμήρῳ περὶ τὸν λίθον μοχθῶν. Vix dubito quin rhetor dederit ὁ <παρ'> Ὀμήρῳ κτέ.

Finem huic commentationi imponere lubet exscribendo, quia ad nostram aetatem vix minus quam ad Libanii saeculum, si ultima verba excipimus, pertinet, locum de praeceptorum servitute § 47 δουλεύει δὲ οὐ μόνον τοσοῦτοις ὀπόσων ἄρχει (discipulis), ἀλλὰ πολλοῖς μὲν παιδαγωγοῖς. πολλοῖς δὲ γονεῦσι καὶ μητρὶ γε καὶ τήθῃ καὶ πάππῳ. κἄν μὴ θεῶν παῖδας ἀποφήνη τοὺς νέους, κἄν ὡσι λίθινοι, τέχνη νικήσας τὴν φύσιν, κατηγοραὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι πανταχόθεν ῥέουσι, τῷ δὲ ἀνάγκη κύπτειν εἰς γῆν λόγων μὲν οὐκ ἀποροῦντι, τῇ σιγῇ δὲ καταπραῦνοντι τὸν φιλαίτιον. Melius et verius dici non potuit.

Non tetigi, quia inutile, multas egregias, quae in notis criticis leguntur, Foersteri coniecturas. Ex quibus certas una cum Reiskii, Cobeti, Gasdae, aliorum huiusmodi emendationes vellem pari iure in textum admisisset atque admisit alias tam suas quam alienas me quidem iudice nihil illis certiores. Nam aut nullam omnino aut probabiles omnes coniecturas recipi sana iubere videtur methodus. Perpendat quaeso lector locupletes editoris adnotationes criticas, ut sibi persuadeat me non iniuria viro optime de Libanio merenti hoc quidem exprobare. Quamquam difficile esse ubique iustum servare modum lubens concedo.

Ne quid maioris quidem momenti me fugeret, quamvis non sine taedio (veterum enim sobrietatis sanitatisque amanti displicet inflatum et fucatum istud dicendi genus) hoc volumen intenta mente relegi nec sine fructu, ut arbitror. Haud enim ita paucas mihi suppeditavit repetita lectio observationes, quas infra cum lectore communicabo.

Or. XII § 9 εὔρε δὴ τοὺς ἐξιόντας φιλοπόνους τε καὶ φιλοτίμους καὶ δικαίους καὶ φιλοκινδύνους, ταῦτα δὴ τὰ σά,

κτέ. Verte: *hae tuae* (Iuliane) *virtutes*. Iniuria pro corruptis haec verba habebat Reiske.

§ 16 εικότως ἄρα παῖδες Ῥωμαίων καὶ πρὸ γήρωσ λιπαροῦ τίθενται τὴν τιμὴν κτέ. Meminerat, ni fallor, haec scribens Libanius Cratini de Cimone verba in Archilochorum fr. 1, 4 λιπαρὸν γήρας εὐωχούμενος.

§ 23 Locum merito de vitio suspectum Foersterō sic sup-
plendum suspicor: τίσιν οὖν οὕτω συμφέρει καὶ τὴν ἐσθῆτα ταύ-
την ἐνδύσαι καὶ τὸ σκήπτρον ἐνεγκεῖν καὶ τὸ φάρμακον μνή-
μης ἀπαύστου <πιεῖν τε καὶ> πρὸς τὸ μέλλον ἀφεῖναι;

§ 84 ὅσοις ἔδει γενέσθαι κακῶς. Or. XVIII § 298 ἐπειδὴ κακῶς μὲν ἔδει ταύτῃ γενέσθαι. Flosculus est Herodoteus. Cf. Her. I 8; IV 79; IX 109.

§ 94 σὺ δὲ ἄδεις πολὺ πρότερον τῶν ὀρνίθων ἢ τίκτων λόγους ἢ τὸν ἐτέρων τόκον λαμβάνων. Cf. XIII § 9 extr. Praeivit rhetori Euripides Suppl. 180.

Or. XIII § 29 καὶ σε διεδέξατο τράπεζα τῶν πολλῶν οὐ διαφέρουσα. Graecum haec in re est ἐξεδέξατο. Passim a librariis utramque praepositionem confundi in vulgus notum est.

Or. XIV § 26 τοὺς γε δεξιωτέρους καὶ παρὰ τὴν ἀξίαν ἀτυχοῦντας οὐ περιοπτέον. Malim equidem ἀξιωτέρους.

Or. XV § 48. Propter opposita τῶν — ἀνδρῶν requiro <τῶν> γυναικῶν.

Or. XVI § 13 ἐν ἡμέρας μικρῷ μέρει. Etiam hanc formulam apud veteres legere me memini, sed ubi, iam exiit.

Or. XVIII § 18 Dicitur Iulianus a Platonicis didicisse: τί τε ἡ ψυχὴ καὶ πόθεν ἦκει καὶ ποῖ πορεύεται καὶ τίσι βαπτίζεται καὶ τίσιν αἴρεται καὶ τίσι καθέλκεται καὶ τίσι μετεωρίζεται κτέ. E sequenti verbo eiusdem potestatis μετεωρίζεται liquet mendosum esse αἴρεται. Temporis autem momentum non dubito quin corrigendum sit ἄρδεται, quod verbum Plato aliique simili metaphora sed in bonam partem usurpant, qua in malam adhibetur oppositum h. l. βαπτίζεται. Cf. infra § 286 ἢ γὰρ ἐπὶ τῷδε λύπη βαπτίζουσα et § 146 τὸ δὲ ὑπολειμμένον ὀλίγον ὄν ἐβαπτίζετο κτέ. Ceterum haec verbi βαπτίζειν metaphora novicia videtur. Cf. Thesauri vol. II p. 109.

§ 41 τούτων εἰς τῶν στεφάνων, ᾧ καλλωπίζομεν τὰς πόλεις, ἐκλυθεῖς τοῦ δεσμοῦ καταβαίνων ἦν ἐν τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ καὶ ἤρμοσε κτέ. Quia non una sed multis coronis urbs ornatur, necessario corrigendum est οἷς pro ᾧ.

§ 69 γυναῖκες καὶ τέκνα. Hoc ordine Libanius et sequiores

scribere solent more magis Romano quam Graecorum veterum, qui plus liberis quam uxoribus tribuentes hos priore loco ponere assolent.

§ 85 καὶ ταῦτα ἐποίει Φλωρέντιος οὐ τῷ τὰ δίκαια ἐψηφίσθαι, τῷ δὲ νομίζειν ἐκείνον αὐτῷ θήσεσθαι. Novicio usu pro αὐτῷ προσθήσεσθαι. Cf. Synesii epist. 81 et 84 d.

§ 89 τὴν τούτων αἴθων τε καὶ τέμνων. Veterum est καίων (s. κάων) τ. κ. τ.

§ 94 sqq. Longe aliter et verius, opinor, Iuliani defectionem a Constantio purpuraeque assumptionem narrat Ammianus Marcellinus XX cap. 4 sq.

§ 106 πάντως δεῖν (Iulianum) ἀφίστασθαι τῆς τιμῆς (imperatoriae sc.) καὶ διὰ πάντων εἶναι τὸν πρότερον (Constantium). Excidisse arbitror πρῶτον, inserendum ante aut post εἶναι aut post πρότερον, ut sit sententia: *et in omnibus primum esse priorem*. Cf. Herodot. I 25; VI 63; VIII 69; Dio C. XXXVIII 20.

§ 134 οἷς γε οὐκ ἐξήρκει πλουτεῖν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ κοινωοῖεν ἀξιώματος ἡγανάκτουν, ὡς ταύτη δὴ κρύψοντες τὴν δουλείαν, καὶ ζώνην εἶχον μετὰ τῶν κεκτημένων φρίττειν ἀναγκάζουσαν καὶ στενωπὸν καὶ φυλακὴν καὶ πόλιν. Obtinet h. l. rara admodum significatio vocis ζώνη, qua denotat δύναμιν, de qua cf. quae paucissima leguntur in Thesauri vol. IV p. 61, quibus hic locus addatur.

§ 159 λόγῳ — δῶρω πολὺ βελτίονι συῶν τε καὶ ὀρνίθων καὶ ἐλάφων, ἃ σιγῇ τοῖς βασιλευσιν ἤγετο. De hoc more vide quae plurima collegi in Lexico meo graeco suppletorio et dialectico s. v. στέφανος.

§ 179 sq. Describenti et laudanti Iuliani castitatem et vacitandam peritiam rhetori obversatae esse videntur Hippolyti Euripidei (cf. vs. 1004 sq.) et Xenophontis imagines. De Iuliano vate legatur Ammianus Marc. XX 1, 6 sqq.

§ 191 initio. Malim φορῶν et ἐφόρει pro φέρων et ἔφερεν, ut ibidem recte legitur φορεῖν.

§ 196 ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἐπεγένετο τῷ βραχεῖ τούτῳ καὶ κούφῳ κτέ. Non intellego. Num aliquid excidit?

§ 224 καὶ τοῖς μὲν δι' ὄχθης ὑψηλῆς τε καὶ στενῆς ἐλαύνουσι τὸ μὴ βραχῆναι ὑπήρχε, σφαλερὸν δὲ ἡ στενότης (viae), οἱ δ' ἐκείνο φεύγοντες ἐν τοῖς ὕδασι χωοῦντο, καὶ δεσπότη τε δοῦλος χεῖρα ὤρεγε καὶ δοῦλον ὁ (abesse malim articulum) δεσπότης ἀνέσπα. Receptam hanc a Foersterio lectionem etiam minus intellego quam vulgatam ἔχουσιν, quam fortasse *obru-*

bantur licet interpretari; illa enim prorsus inepta, quia τὸ ὀχεῖσθαι non ita grave erat. Haud male Reiske coniecisse videtur εἰλοῦντο.

§ 250 ἐν ᾧ δὲ τοῖς δρόμοις τῶν ἵππων ὁ στρατὸς ἐψυχαγωγείτο, κεναὶ τῶν φορτίων, ἐκ παραγγέλσεως ἦσαν αἱ νῆες, τῷ λόγῳ μὲν, ὅπως ὀφθείη τὸ σιτηρέσιον, εἴ πη παρανάλωται (παρανήλωτο?); τὸ δὲ ἔργον ἦν οὐ προειδόμενος ἐξαίφνης ἐμβιβᾶσαι τοὺς στρατιώτας [ἐβούλετο]. Deleta virgula post ἦν, cancellavi emblemata ἐβούλετο eum codice Marciano app. XCI 2.

§ 256 Suppleverim: τὰ μὲν οὐδενὸς ἀπαντῶντος πεπραγμένα, τὰ δὲ <πολλῶν> ὄντων τῶν μαχίμων τετολημμένα.

§ 264 extr. ἀλλ' εὐθὺς ἐκκλίναντες ἔφευγον. Praetulerim codicis Vindobonensis lectionem ἐγκλίναντες. Perpetuo utrumque verbum a librariis confunditur.

§ 276 Ἄ δ' ὑπὲρ τοῦ Περικλέους ὁ Θεουκιδίδης φησίν, ὅτι τῇ τελευτῇ λαμπρότερον ἔδειξεν, ὅσον ἦν αὐτὸς τοῖς πράγμασι, ταῦτ' ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν καὶ περὶ τοῦδε. Malim ἔδειξεν ὅσος (sic iam Fabricius et Reiske) ἦν αὐτός, <ἦ> τοῖς πράγμασι, ταῦτ' κτέ. ut inter se opponantur verba τῇ τελευτῇ et τοῖς πράγμασιν.

§ 281 Διὰ τί οὖν, ᾧ θεοὶ καὶ δαίμονες, μὴ ταῦτα ἐκुरुώσατε, διὰ τί μὴ τὸ μὲν ὑμᾶς ἐπιστάμενον γένος εὐδαιμον, τὸν δὲ τούτοις εὐδαιμονίας αἴτιον κατεστήσατε; Adnotat editor 'Post αἴτιον vocabulum quale est νικῶντα excidisse putat Gasda'. Equidem potius crediderim Libanium dedisse κατελήσατε;

§ 303 παιδας τούτους (orationes et epistolas) ἐκεῖνος ἀθανάτους καταλέλοιπεν, οὓς οὐκ ἂν ὁ χρόνος δύναίτο μετὰ τῶν ἐν ταῖς σανίσιν ἐξαλείψαι χρωμάτων. Fortasse hanc cogitationem sophistae veteris memoriae plenissimo suggessit nota fabula de Epaminondae liberis, victoriis apud Leuctra et Mantineam reportatis.

Or. XIX § 2 ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν χειροτονήσας ἦκα μέγα μὲν ποιούμενος, εἰ ὁπόσον εὐχομαι δυνηθῆην, οὐ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ὑπὲρ τῆς οἰκείας (Antiochiae) πόνον, κἂν ἀτυχήσαι τοῦ τέλους γέννται, κριθήσεσθαι γὰρ ἠγοῦμαι τῇ γνώμῃ μᾶλλον ἢ τοῖς οὐχ ὑπάρξασι τοῦ δοῦναι κυρίοις. Non tantum δοῦναι corruptum est, sed etiam quaedam exciderunt ante verba τοῖς οὐχ ὑπάρξασι. Intellegerem: κριθήσεσθαι γὰρ ἠγοῦμαι τῇ γνώμῃ μᾶλλον ἢ <τῷ χρήσασθαι λόγοις> τοῖς οὐχ ὑπάρξασι τοῦ δοῦναι (Boissonade, malim διανύσαι) κυρίοις.

§ 23 Ἡ οὖν ἕτερόν σε δεῖ γενέσθαι σήμερον (l. τήμερον)

καὶ ἄνω ποταμῷ : πορευθῆναι τὸ πρᾶγμα ἢ ἕως ἄν ἐκεῖνος ἦς, μηδὲ νῦν ἐτι δίκην ἔλθειν. Lectio recepta sane minus absurda est quam v. l. εὐρεθῆναι, nec tamen sana. Dederat, si quid video, rhetor εὐθῆναι, memor loci Euripidei Suppl. 520 ἄνω γὰρ ἄν ῥέοι | τὰ πρᾶγμα θ' οὕτως.

§ 28 καὶ προελθόντες (προσελθόντες?) οὐ Φλαβιανὸν εὐρήσειν ἔμελλον, οὐχ εὐρόντες εἶτα ἀνέστρεφον. Sensu cassum est ἔμελλον, pro quo expectatur quod significet *expectabant*, ἤλπίζον. Nonne corrigendum οὐ Φλαβιανὸν (οὐχ) εὐρήσειν ἔμελλον? Neque enim huc pertinent loci, ubi μέλλειν fere respondet verbo latino *debere*, de quibus cf. Thesauri vol. V p. 756. Artificiosius ita dictum esse obiecerit forsitan quispiam. At talia amat sophista. Incredibile autem dictu est quam saepe negatio in codicibus perierit. Cf. supra p. 115 ad Or. XVIII § 77.

§ 31 ἦν γάρ τι δαιμόνιον ἐνταῦθα, ἦν ἔνδον, ὃ τὸ καθ' ἕκαστον κατηνάγκαζε βλέπειν, αὐτὸν δὲ οὐκ εἶα ῥῆξαι φωνήν. Locus impeditus. Verba τὸ καθ' ἕκαστον nequeunt esse obiectum verbi βλέπειν, quod non admittit accusativum obiecti, sed construitur cum praepositionibus εἰς, πρὸς, ἐπί, itaque necessario sunt subiectum. Sed quid tunc fiat pronomine αὐτόν? Num corrigendum τὸν καθ' ἕκαστον?

Or. XX § 18 δ δὲ τὸν ἐγγυτέρω διακρουόμενος θάνατον ἤγετο στένων πινόντων ἐκ τῶν ἀγρῶν ἄχρι μέθης τῶν περὶ τὸν λιμένα κεκακωμένων. Lege: ἤγετο στένων ἐκ τῶν ἀγρῶν (ὑπὸ add. Morellus) πινόντων (πιόντων?) ἄχρι μέθης τῶν περὶ τὸν λιμένα κεκακωμένων.

§ 33 extr. ὥστε τοῖς κακοηθεστέροις ἐπήει πρὸς ἀλλήλους λέγειν ὅτι ἀνήρ ἐξ ὀρνίθων ἡμῖν ἀφίκται et § 55 extr. καὶ τιμῶν ἀνήρ ἄξιος. Utrobique cum articulo scribendum ἀνὴρ, ut supra p. 120 iam correxi Or. XXI § 11 οὐδαμοῦ γὰρ ἀνήρ (Caesarius) δ μὴ πράξων ἦδει κατεπηγγελμένος ἐλέγχεται et p. 113 (ἀρχαί) Or. XV § 67.

Deo volente posthac in hoc adnotandi genere pergam.

Traiecti ad Rhenum.

H. van Herwerden.